

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΚΟΥΣΚΟΥΣΤΡΙΕΣ, ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Στο μπουλόγ ντε-Ζ-Ιταλιέν του Παρισιού υπάρχει ένα μεγάλο βιβλιοπωλείο, που θεωρείται ως ένα από τα κομικότερα κέντρα της Γαλλικής προेतουόσης. Το κατάστημα αυτό μένει ανοιχτό κάθε βράδυ ως τα μεσάνυχτα, ο κ. Σαμουήλ δέ, ο ιδιοκτήτης του, έχει εισαγάγει, εκτός των άλλων, και τον έξηξ όραίο νεωτερισμό: Μία φορά τη βδομάδα δίνει στο κατάστημα του μια φιλολογική έσπερίδα, κατά την οποία οι διάφοροι Παριζιάνοι συγγραφείς υπογράφουν ιδιοτελώς πάνω στα βιβλία τους, που πουλιούνται τη βδομά αυτή. Έτσι οι άνομοστές άποκοτιών δοσεάν και ατόγγραφα των συγγραφέων...

Σε μία τέτοια, λοιπόν, φιλολογική έσπερίδα παρουσιάστηκε στο βιβλιοπωλείο του κ. Σαμουήλ μια κυρία με πλουσιωτάτη τοιαλέττα και με άπειρα... σοβατισμένο πρόσωπο.

Ο ιδιοκτήτης έσπερευ να δεξιώθη αυτοπροσώπως την παράξενη πελάτισσά του και να τη ρωτήσει τι έπαθνε.

—Θά ήθελα, τού ειπεν αυτή, κανένα μυθιστόρημα... κανένα μυθιστόρημα που...

—Τί είδους μυθιστόρημα; ρώτησε ο κ. Σαμουήλ. Τίνος συγγραφέας;... Με τι είδους υπόθεση;...

—Ω, δέν μ' ενδιαφέρει ούτε η υπόθεση, ούτε ο συγγραφέας, απάντησεν ή κυρία. Θά ήθελα μόνο να είνε ντυμένο με πράσινο πετό, για να είνε... όμοιομορφο με την ταπετασαρία του σαλονιού μου!

Κόκκιλο και ο κ. Σαμουήλ και οι παρωσιάνοι συγγραφείς.

Ο πειρήματος Γάλλος μυθιστοριογράφος Έρβίκος Ντιβερονού, κατά την διάκριση ένος τελευταίου του ταξειδιού στην κεντρική Γαλλία, αναγκάστηκε να σταματήσει, λόγω βλάβης του αυτοκινήτου του, σ' ένα μικρό χωριό. Μόλις πήγε στο μοναδικό πανδοχείο του χωριού, όπου έπρόκειτο να διανυκτερεύσει, ο ξενοδόχος τού πήγε το βιβλίο, στο όποιο υπογράφουν οι ταξειδιώττα για να γραφή νόνομά του.

Ο Ντιβερονού άνοιξε μία σελίδα του βιβλίου και άφου έγραψε τον αριθμό του δομοτίου, που τού είχε δοθή, έτοιμαζόταν να γραφή και τ' όνομά του. Ξεκίνη τη στιγμή όμως πήγε και κάθισε πάνω στο λευκό χαρτί, μπρος άκριβώς στην πέννα του μυθιστοριογράφου, μία μίτσα.

Ο Ντιβερονού έμεινε για λίγο σκεπτικός. Γυρίζοντας κατόπιν άποτίου στον ξενοδόχο τού ειπε:

—Δέν έξρω, άγαπητέ μου κύριε, άν πρόκει να μείνω σ' ένα ξενοδοχείο, όπου, μόλις έφτασα, ως και ή μίτση έχουν την άδιακρισία να 'ρθούν να δούν σε ποίο δωμάτιο πρόκειται να κατοικήσω.

Ο ξενοδόχος, βλέποντας τού σοβαρό ύφος, με τού όποιο μιλούσε ο Ντιβερονού, τ' έλασε. Άρχισε λοιπόν να τού δικαιολογείται για να τόν πείσει να παραμείνη στο ξενοδοχείο του... όπου ή μίτση ήσαν τόσο άδιώκριτες!...

- Γιατί δέν παντρεύεσται τόν Φίλιππο;
— Τόν Φίλιππο; Μά δέν τόν γνωρίζω καλά...
— Τότε, γιατί δέν παίρνεις τόν Μωρίς;
— Τόν Μωρίς, είπεις; Ά. Όχι, είχαριστώ! Αύτν τόν... Έξρω πολύ καλά!...

Σ' ένα από τα κομικότερα φιλολογικά σαλόνια του Παρισιού, σε κάποια έσπερίδα, μία νεώτανη κυρία έλαμε τού κόσμου τ' αποπαιμένα σ' ένα γνωστό Άκαδημαϊκό.

—Από τότε που παντρεθήκατε, άλλαξατε έντελώς, τής ειπεν αυτός, χαμογελώντας με μετροφορσώνη. Πριν παντρεθήτε δέν μου έμφραζόσαστε ποτέ τόσο έπαινετικά για τ' έργα μου...

—Τά χαίριστα, απάντησεν ή κυρία, δέν λένε ποτέ έκείνο που σκεπτόνται...
—...Ένώ ή κυρίες, συνειλήρωσε πονηρά ο Άκαδημαϊκός, δέν σκεπτόνται ποτέ έκείνο που λένε!...

—Όταν κανένας έννοχλητικός τύπος με ρωτάει που κατοικώ, έλεγε μία μέρα ή χαριτωμένη Παριζιάνη σομπρέττα Μόντ Λοτύ σ' ένα γέρο θαυμαστή της, τού άπαντώ, για να τόν ξεφορτωθώ, ότι κάθομα στα προάστεια!...

—Αυτό είνε πολύ έξυνο... απάντησε γελώντας ο γέρος. Και, άν έπιτρέπεται, που κατοικείτε!...

—Μά... στα προάστεια! απάντησεν άφέλως ή σομπρέττα.

Κι' όταν ο λογίας γελώντας κίνησε να φύγη:
—Αί, όρέ, που να πάρη ο διάολος τή μάνα τ', για κ'όττα παιδι-κυπαρίσσι ποΐθαλε!...

***

Μέσα στον πρωτογενή όμοσ αυτόν άνθρωπο, είχε φωλιασεί όλη ή ποιήσις τού άρματολισμού, όλο τού όνειρο τής έποχής τού 21 και ένας πατριωτισμός άτόμος, χωρίς συνιδιαισιούς και σχόλια, χωρίς σκεπτήσεις και ύποχωρήσεις.

Σκοπός τής ζωής του και αυτού, όπως τόσοσν άλλων ανθρώπων τής έποχής του, ήταν να έξηθ ή ημέρα, που θα κινήσοσαν τόν Τούρκο ως την Έκόζανη Μηνιά.

Έβλεπε στον Κραδισσαρά περμμένοντας να πάρουμε τήν Πόλι.

Πρό τής ιδέας αυτής κάθε άλλη ιδέα και κίνησις και σκέψις είχε σπαταλήσει. Δουλειά καμιά.

Έτσι έφτασε τού 1897 και άρχισε ο πόλεμος.

Ο Μπαριμπαδόωρος φόρεσε μία επίλας (γαταγάνι κιαμαρωτό) τού μακαριτή τού πατέρα του και περίμενε να τον καλέσουν για τ' άνομα. Άλλά τού Κράτος, άντι να καλέσει τούς γέρονς πουξέσαν από πόλεμο, καλόσε τ'α παιδιά. Τά χρεσινα παιδιά, τ'α έβξβέλια. Ο Μπαριμπαδόωρος όλο και παραξενευόταν.

—Μ' αϊτά θά πουλήσουν; ρωτούσε.

Και σταυροκοπιότανε κι' όλο σταυροκοπιότανε και τελειωμός δέν είχε.

—Όυρέ πόλεμο θα κάνουνε ή θα παίξουν τις εκομπάρεσε με τ'α μερονδέλια!

Τότε έζητησε να πάη κι' αυτός στον πόλεμο, αλλά δέν τόν δεχτηκαν.

—Δέν είν' ή ήλικία σου για πόλεμο, τού ειπαν.

Δέν ήταν ή ήλικία ή δική του και ήταν των παιδιών!...

—Πίσει στην όργη! Θά τ'α βάλη όλα τα βυζανιάρικα ο Τούρκος σε κανένα τσουβάλι!...

Και όπως ειπε, έτσι και έγινε:

Μία μέρα γέμισε ή Άρτα από στρατιώτες, που υποχωροσαν από τή Θεσσαλία, τού Βόλο, τή Φιλιπιάδα, τήν Πρέβεζα. Ο Έλληνικός στρατός τραδιόταν προς τ' άνω! Οί Τούρκοι προχωροσαν νικητά. Άπό τήν Ήπειρο ο Μάνος γύρισε στην Άρτα κι' ο Κίτσος Μπότσαρης κατέφυγε στον Κραδισσαρά. Μαζέτησε τότε όλο τού χωριό να τόν ιδή, όλο τού χωριό να τόν άκούση. Κι' ο Κίτσος Μπότσαρης διηγείτο-διηγείτο μέσα σ' έναν καρφέ. Έκει, λοιπόν, που όλοι έκωνγαν άμειλητοι και με άνοιχτό τού στόμα, να και εμφανίζεται έμπρός ένα φάντασμα ψηλό και κατακρίτινο, με γουλιωμένα μάτια και χέρια σηκωτά, σαν να ήθελε να οίξη όλον τού Έθνος τήν κατάρα άπάντω τού στρατηγό, που διηγόταν τις περιπέτειές του...
—Μας πήρατε στο λαμό σας! φώναξε.

Πόλεμο κάνετε σεεις;... Έτσι γίνεται ο πόλεμος;.. Άνάθεμα και τριανταθέμια σας, μάς ντροπαλάσε!...

Ήταν ο Μπαριμπαδόωρος ο Ζερβοπάνος, τρελλός σχεδόν από τόν κόπο του για τήν ήττα και τή συμφορά.

Άπό τότε δέν τόν Ξαναείδαν.

Κλείστηκε μέσα στην κμαρά του και πέθανε σε πέντε μέρες από τόν καιμό του για τήν καταστροφή, από τήν πίκρα του για τών δνειρων τής φυλής τή συντριβή!...

***

Αυτό ήταν τού τραγικό τέλος τού Μπαριμπαδόωρου, ο όποιος σήμερα κάνει τόν κόσμο να γελάει με τ'α βλάχικα άστεία του.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Πρό δύο περίπου χιλιετηριών έξ όλων των άστρων ήσαν γνωστά μόνο 1025, τ'α όποια είχε μετρήσει ο Ρόδιος άστρονόμος Ίππαρχος. Τόν ίδιο αριθμό βρήκαν και ο Πέρσης άστρονόμος Ραχμάν-Ουλ-Σουφι έκ Βαγδάτης, στα 960, και ο έγγιστος τού Ταμερλάνου Ουλούγ-Βεΐγ, στα 1430. Ο διεθυντής όμως τού Έθνικου Άστεροσκοπίου τής Άγγλίας στα 1712, όταν έμέτρησε τ' άστέρια, τ'α βρήκε 2.866.

Ο άστρονόμος Λακάλ στα 1742 άριθμήσε μόνο στο νότιο ήμισφαίριο 9.766 άστέρια. Ο Γάλλος άστρονόμος κωρετήρησε σε διάστημα 11 ετών, μέχρι τού έτους 1800, 48.790 άστέρια. Τού Άστεροσκοπίου τής Βόννης στα 1863 άριθμήσε 324.000 άστρων. Σήμερα άπάρχουν 45.000.000 άστέρης γνωστοί. Τό σύνολο των άστρων, γνωστών και άγνωστών, κατά τούς ύπολογισμούς των συγχρόνων άστρονόμων, άνέρχεται σε έκάτο περίπου έκαικομήρια!

